

[Ragnhild Andersen.]

handlet i folkeforsikringskommissionen. Dette spørgsmål kan dog næppe stå hindrende i vejen for gennemførelsen af det foreliggende lovforslag. Kommissionsarbejde er jo i reglen langvarigt, og den ordning, vi i dag har for invaliderne, er ikke tilfredsstillende. Det kan ikke være tilfredsstillende for invaliderne, at de i modsætning til så godt som alle andre i vort samfund ingen ret har til at indanke truffne afgørelser for en højere instans. Mit parti giver derfor forslaget sin tilslutning i lighed med, hvad vi gjorde sidste vinter.

Søren Olesen: Jeg har tidligere givet tilslutning til, at der oprettes et ankenævn for invalideforsikringsrettens afgørelser, idet det må findes rimeligt, at enhver borger i landet, også invaliderne, har ret til at få sin sag indanket for en højere instans.

Den konservative ordfører, det ærede medlem fru Hanne Budtz, var inde på, hvorvidt en sådan appelinstans kunne blive en dyr foranstaltning, og derom ville jeg også gerne høre en udtalelse fra den højtærede minister. Jeg har tænkt mig, at et sådant ankenævn ikke ville få så overvældende mange sager, og at nævnet derfor ikke skulle fuldt lønnes, idet dets medlemmer kunne have andre bestillinger at varetage. Jeg ville også tro, at lovforslaget skal forstås sådan, at der kun skulle være tale om en slags bibeskæftigelse, og at ordningen derfor ikke kan komme til at koste staten meget, hverken i lønninger eller gennem den administration, der bliver forbundet med appelinstansen.

Socialministeren (Strøm): Jeg takker ordførerne for de bemærkninger, de har fremsat til det foreliggende lovforslag, som vi jo behandlede indgående i forrige folketingsår. Det er rigtigt, at det ikke vil være nogen nytte til nu at fortsætte den diskussion, vi havde dengang. Lovforslagets hensigt er, som den ærede konservative ordfører sagde, at varetage invalidernes interesser, og meningen med den foreslåede appelinstans er, at de invaliderede, der får afslag på deres ansøgning, skal kunne få deres sag prøvet ved en anden instans. Ved de forhandlinger, vi førte i forrige folketingsår, blev vi som allerede nævnt enige om at undersøge, om

der burde foretages forandringer i selve invalideforsikringsrettens administration, og det er vi nu i færd med at få klaret i et embedsmandsudvalg. Såsnart der foreligger noget positivt fra dette udvalg, skal jeg vende tilbage til sagen i det udvalg, der nu bliver nedsat, så vi dér kan fortsætte vore drøftelser.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen var utilfreds med, at jeg ikke har taget invalidernes problemer op til en samlet løsning, og han spurgte, om min hukommelse kunne gøres mere frugtbar på dette område. Jeg har denne sag i tankerne; jeg har egentlig tænkt mig, at når det embedsmandsudvalg, som nu beskæftiger sig med spørgsmålene i forbindelse med appelinstansen, har fået klaret disse problemer, skulle udvalget derefter foretage en undersøgelse af alle problemerne i forbindelse med de invalideredes forhold. Men jeg er villig til at drøfte i udvalget, om vi eventuelt, hvis dette embedsmandsudvalg skal fortsætte arbejdet efter meget større linier, skulle gøre det noget bredere. I det kommende udvalg kan det ærede medlem hr. Johs. Christiansen og jeg altså gensidigt opfriske hukommelsen med hensyn til de foreliggende spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Søren Olesen spurgte, om appelinstansen ville blive en dyr foranstaltning. Jeg forstår, at han nærmest tænkte på, hvor meget administrationen af en appelinstans ville komme til at koste. Det vil jo bero på, hvor mange sager den kommer til at behandle; man har i det tidligere folketingsudvalg forsøgt at finde ud af, om nogle sager kunne flyttes bort fra selve invalideforsikringsretten, så der kunne blive færre sager at behandle for en appelinstans, hvorved den naturligvis ville blive billigere at administrere. Men når man ser på økonomien, kan man ikke nøjes med at undersøge, hvad selve administrationen vil koste; spørgsmålet er også, hvor mange der skal have invaliderente. Hvis appelinstansen kommer til det resultat, at nogle af de invaliderede, som har fået afslag, bør have invaliderente, betyder det naturligvis en forøgelse af udgifterne. Men det var vel ikke det, det ærede medlem tænkte på, det var vel især administrationen. Vi forsøger altså gennem forhandlingerne i det kommende udvalg at finde frem til den billigst mulige ordning.